

„Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást!” (Jn 13,34)

Talán te is szeretnéd tudni, hogy mikor mondta ezt Jézus. Akkor beszélt erről, amikor szenvedésére készült. Búcsúbeszédet mondott, mely egyben végrendelete is. Ebből származnak ezek a szavak.

Gondolhatod, hogy éppen ezért milyen fontosak!

Az emberek soha nem felejtik el azt, amit apjuk a halálos ágyán mondott. Akkor ennek még inkább így kell lennie Isten szavaival!

Te is vedd tehát komolyan Jézus szavait, és próbáljuk meg együtt mélyebben megérteni, hogy mit is akar mondani!

„Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást!”

Jézus a halálra készül, és amit mond, abból lehet érezni, hogy ez hamarosan be is fog következni. Küszöbön álló távozása ugyanis mindenekelőtt egy probléma megoldását teszi szükségessé. Hogyan maradhatna itt övéi között, hogy vezesse az Egyházat?

Tudod, hogy Jézus jelen van a szentségekben. Például megjelenik a szentmisében, az Eucharishtiában.

Azonban Jézus megjelenik ott is, ahol a kölcsönös szeretetet élik. Azt mondta: „Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük.” (Mt 18,20)

A kölcsönös szeretetet mélyen megélő közösségben tehát megvalósul Jézus jelenléte, és érezteti hatását. Az ilyen közösségen keresztül Jézus továbbra is közli magát a világgal, továbbra is befolyást gyakorol rá.

Mi a véleményed? Nem csodálatos ez? Nem támad fel benned a vágy, hogy azonnal elkezdj élni ezt a szeretetet a többi keresztennyel, a felebarátaiddal együtt?

János evangélista írja le ezeket a szavakat. Számára a szeretet parancsa az Egyház első számú, legfontosabb parancsolata, hiszen az Egyház hivatása éppen az, hogy kommunió, közösség, egység legyen.

„Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást!”

Jézus rögtön ezután így szólt: „Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.” (Jn 13,35)

Ha Jézus tanítványai igazi megkülönböztető jegyét akarod keresni, ha tudni akarod, miről lehet megismerni őket, csakis a kölcsönös szeretet megélésében fogod ezt megtalálni. A keresztyének e jéről ismerik meg egymást. És ha ez hiányzik, a világ sem tudja felfedezni az Egyházban Jézust.

„Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek benneteket, úgy

„szeressétek ti is egymást!”

A kölcsönös szeretet egységet teremt. De mire képes az egység? „Legyenek mindnyájan egyek, hogy a világ higgyen” (Jn 17,21) – teszi hozzá Jézus. Az egység Jézus jelenlétét tanúsítja, és magával ragadja a világot, hogy kövesse Őt. Akkor hisz a világ, ha az egységgel és az egymás iránti szeretettel találkozik.

„Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást!”

Ugyanakkor a búcsúbeszédben Jézus magáénak is nevezi ezt a parancsot.

Az Ővé, tehát különösen kedves a szemében.

Nem úgy kell értelmezned, mintha egyszerűen csak egy lenne a sok szabály, a sok parancs közül. Jézus itt egyfajta életmódra utal, azt akarja mondani, hogy erre állítsd be az életedet. Az első keresztyének erre a parancsra alapozták életüket. Péter ezt mondta: „Mindenekelőtt tartsatok ki egymás odaadó szeretetében” (1Pt 4,8).

Mielőtt dolgozni, tanulni kezdenél, mielőtt misére mennél, mielőtt bármibe belekezdenél, bizonyosodj meg, hogy kölcsönös szeretet uralkodik-e közted és a veled élők között! Ezen az alapon minden értékes. E nélkül az alap nélkül semmi sem kedves Istennek.

„Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást!”

Jézus még azt is mondja, hogy ez a parancs új. „Új parancsot adok nektek.”

Mit jelent ez? Talán addig nem ismerték ezt a parancsot? Nem így van. Az új azt jelenti, hogy új időknek szól.

Miről van tehát szó?

Gondold meg, Jézus meghalt értünk! Tehát egészen a legvégsőig szeretett bennünket. Vajon milyen az ő szeretete? Biztosan nem olyan, mint a miénk. Az ő szeretete „isteni” szeretet volt, és ma is az. Azt mondja: „Amint engem szeret az Atya, úgy szeretlek én is titeket.” (Jn 15,9) Ugyanazzal a szeretettel szeret tehát bennünket, mellyel Ő és az Atya szeretik egymást. Nekünk is ugyanazzal a szeretettel kell szeretnünk egymást, hogy megvalósíthassuk az „új” parancsot.

Ilyen szeretettel azonban, mint ember, nem rendelkezhetsz. Boldog lehetsz azonban, mert részesedhetsz benne, mint keresztyény. De ki az, aki megajándékoz vele? A Szentlélek önti a lelkedbe és minden hívő lelkébe.

Hasonlóság van tehát az Atya, a Fiú és köztünk, keresztyének között, éppen azért, mert mindannyian ennek az isteni szeretetnek vagyunk részesei. Ez a szeretet az, amelyik bekapcsol bennünket a Szentháromság életébe. Ez a szeretet tesz Isten fiaivá bennünket. Mint valami nagy áramkör, ez a szeretet köti össze a mennyet és a földet. Ez a szeretet emeli a keresztyén közösséget Isten magaslatára és ez hozza le az isteni valóságot a földre, oda, ahol a hívők szeretik egymást.

Mi a véleményed? Nem istenien szép mindez? Nem gondolod, hogy rendkívüli módon lenyűgöző a keresztyén élet?

Chiara Lubich

/forrás: www.fokolare.hu/